

שז ושבעה גדיים

יצא לאור בידיש בחרקוב שבאוקראינה בשנת 1923

ל. קוויטקא
א. מודאמארא

כתב

צניר

פעם חיה עזה עם תיש. היה להם בית, משק
וכל טוב. הם חיו מרוצים ושמחים. נולדו להם
שבעה גדיים, שישה היו בריאים ויפים, אבל
השביעי היה נכה. צלעות בלטו מגופו כמו
מחטים, ורגליים דקיקות. לאומת זאת הוא היה
חכם יותר מאחרים.

אבל אחרי זמן מת התיש, והעז נשארה לבדה עם שבעת הגדיים. היא התחילה לדאוג: מה עושים היום, מה נעשה מחר, מה לתת לאכול לקטנים. היא החליטה ללכת ליער, לחפש אוכל. אבל איך אפשר להשאיר את הקטנים לבדם בבית? אבל צריך. היא התחילה להסביר להם איך להתנהג לבד, איך לסגור היטב את הדלת ולא לתת להיכנס לאף אחד.

העז הלכה ביער כל היום, אספה אוכל ובסוף
היום חזרה הביתה. היא נעמדה ליד הדלת
והתחילה לשיר:

גדיים-פתאים

כבר בא הלילה

אמא הביאה לכם

חלב בקנקן."

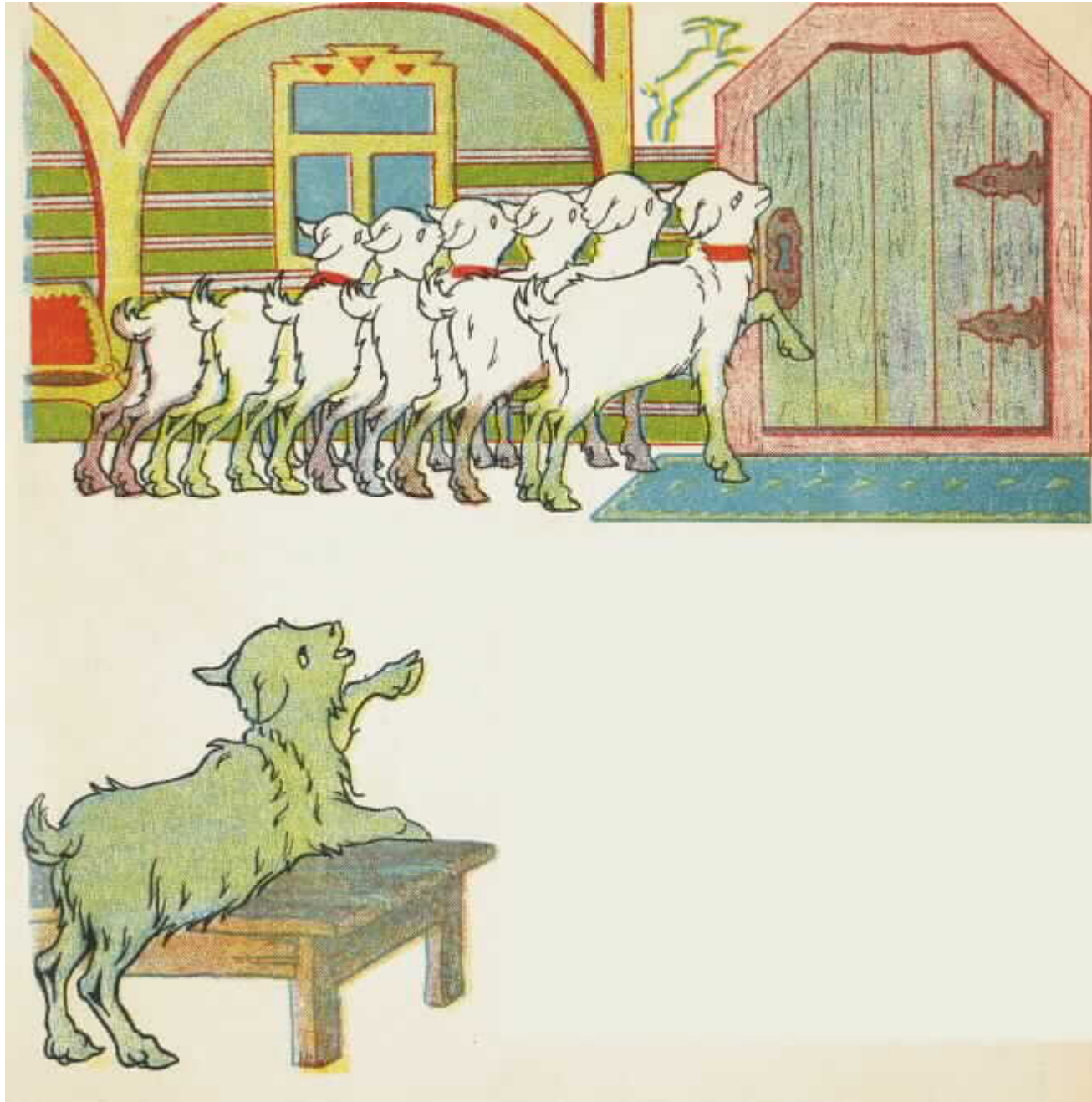
הגדיים הכירו את קולה ונתנו לה להיכנס.

למחרת יצאה העז שוב ליער. לפני שהלכה
הזכירה לגדיים לסגור את דלת הבית ולא
לפתוח לאף אחד. אבל הדוב הקשיב לדבריה
וכשהיא רק התרחקה בא לדלת והתחיל לשיר
בקולו העבה:

גדיים-פתאים
כבר בא הלילה
אמא הביאה לכם
חלב בקנקן."

הגדיים חשבו שזאת אמא שלהם ורצו לפתוח
את הדלת. אלא שהגדי הנכה התחיל לצעוק
"טיפשים, אינכם שומעים שזה לא קול של
אמא? לאמא קול דקיק, וזה קול גס. זה הדוב
שמנסה לשטות בנו ולאכול אותנו."
הגדיים שמעו בקולו ולא פתחו.

אבל למחרת, כאשר העז יצאה, הגיע שוב
הדוב, ובקול דקיק התחיל לשיר:

גדיים-פתאים

כבר בא הלילה

אמא הביאה לכם

חלב בקנקן."

הגדיים שמחו כי חשבו שזו אמא שלהם ורצו
לפתוח את הדלת. אלא רק השביעי, הנכה,
קרה להם "מה אתם עושים, טיפשים, הדוב
משטה בנו. אמא רק עכשיו יצאה והיא לא
תחזור כל כך מהר".

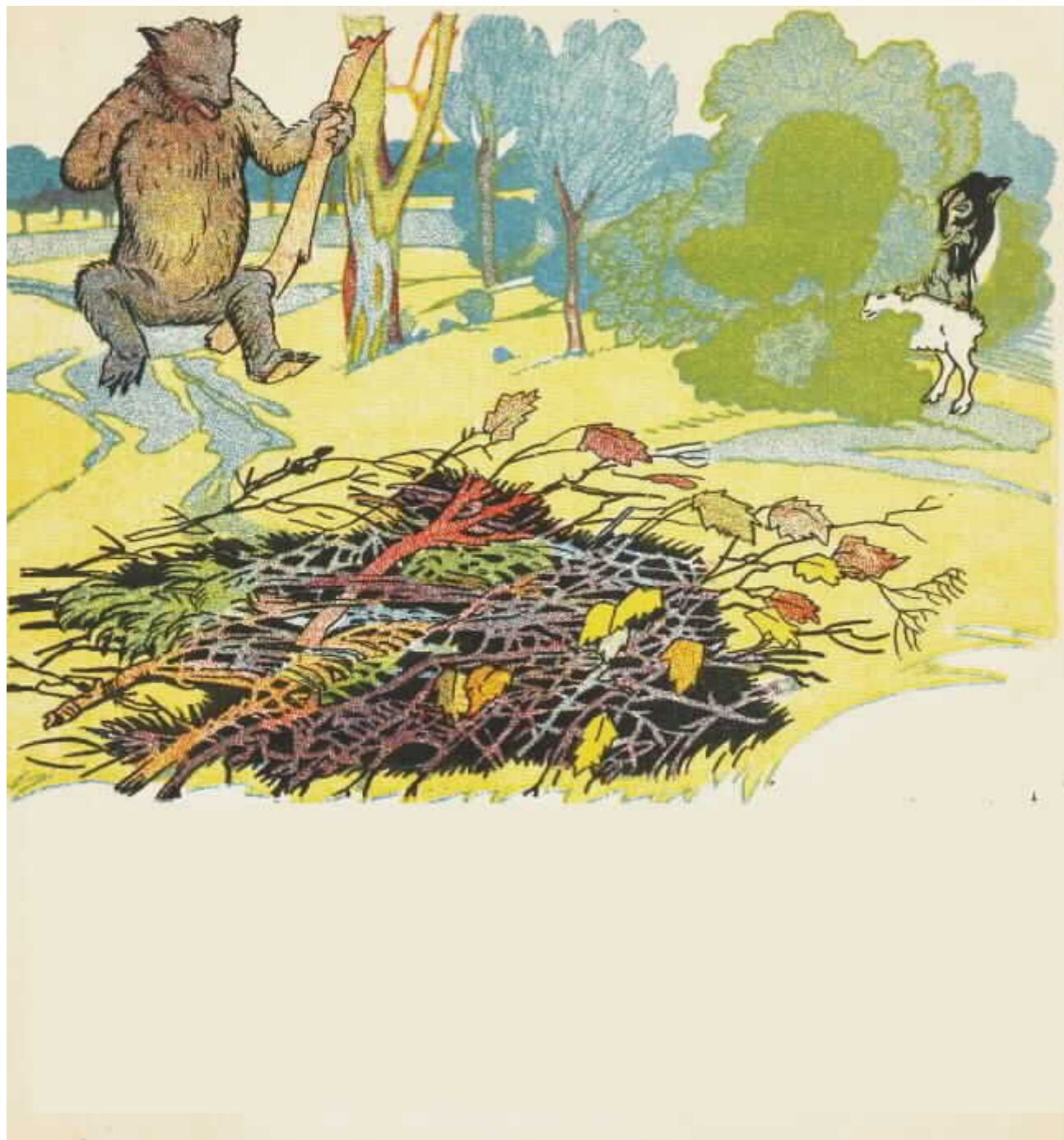
אבל והגדיים לא הקשיבו למה שאמר השביעי
אלא פתחו את דלת.

ראה הגדי הנכה שהמצב ביש, הסתתר
בתנור. הדוב נכנס, תפס את השישה אבל
לשביעי לא יכול היה להגיע. "חכה, חכה" קרא
הדוב "עוד אחזור ואמצא אותך. בינתיים אקח
את השישה."

הדוב לקח את ששת הגדיים למערה שלו. אבל
השביעי יצא מהתנור והלך לעקוב אחרי הדוב,
ראה איפה המערה שלו וחזר הביתה.

בינתיים העז חזרה הביתה, ראתה שהדלת פתוחה והחדר ריק. היא הבינה מיד מה קרה והתחילה לבכות. אבל אז בא אליה הגדי הנכה ואמר "אל תבכי, אמא, זה לא זמן לבכות. הדוב יחזור הנה ויחפש אותי. מוטב שנחפור עכשיו מלכודת."

העז התחילה לחפור את האדמה בטלפיים שלה והגדי הזיז את האדמה הצדה ופיזר אותה, כדי שהדוב לא ירגיש בבור. הם כיסו את הבור בענפים, פיזרו עלים יבשים והסתתרו בעצמם אחרי עצים.

וכשהדוב בא,
הוא נפל ישר לתוך המלכודת.

הגדי השביעי ידע איפה המערה של הדוב
והוביל לשם את אמו. עד שהדוב הצליח לצאת
מהבור הגדיים כבר חזרו הביתה. ושוב היה
שמח בבית שלהם. הגדיים גדלו ולכולם היה
טוב, ולנו עוד יותר טוב!